

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniæ, 1656

§. 93. Spiritus quidem promptus est, caro autem infirma. v. 38.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45533

priae salutis, pastori ouium etiam sibi commissarum ideo non solum Pastori sed & ipsis ouibus & Pastori dicit: *Vigilate & orate*: Ex quo Christi Domini praecepto sacrarum in Ecclesia Catholica vigiliarum ortus est ritus, ut nocte confurgant Christiani, uti testatur Plinius & ante lucis exortum carmina seu psalmos dicant Christo. Faciunt hoc Religiosi, & Clerici in Rom. Ecclesia, uti Plinij auro nempe Anno Domini Centesimo, nescit hunc morem Reformata Ecclesia, nesciunt Lutherani &c. Reformati nocturnas, vigiliis, ideo valde à Christi grege sunt extranei.

O Domine Iesu clare perspicio & agnosco quod te non ita absorbere potuit tua passio ut discipulorum oblivione tenereris, quin surrexeris ab alta contemplatione & discipulis aliquid commodi impartireris. Ad hunc modum Domine in dextera Dei sedens noli obliuisci miseriam ac tristitiam meam, vide quam miser & desolatus quandoque sum ac si in oblivione essem apud te, & ad orationem meam non respiceres. *Noli mihi, o misericors Domine, esse formidini*: sed sicuti in propria afflictione, morientium discipulorum recordatus es, ita iam in gloria patris ad dexteram constitutus, noli obliuisci mei, ne sine tuo solatio inueniar: nam sine tuo auxilio in tribulationibus meis perseverare nequeo. Verum enim vero inueniebas discipulos tuos dormientes & dicebas Petro: *Simon dormis, ac deinde ad alios non potuisti vna hora vigilare mecum: Vigilate & orate ut non intretis in tentationem*. O quantum opere hoc opus habeo: nam multi sunt hostes visibiles & invisibiles qui me assidue persequuntur, & contra hos omnes oratio mihi est necessaria, quia sine te nihil possum. Sed singulariter contra diaboli insidiam oratione opus habemus ne ille praeualeat aduersum nos, ne in desperationem nos adigat. Sed praeter orationem, contra carnem etiam vigilare oportet, quo vires eius tempestive infringamus, ne tandem cristas erigant nobis dominerentur. Habeo ego in Ecclesia Catholica hoc certe solatium, quod fratres mei plurimi vigilant, etiam cum ego dormio, media nocte laudem dicant tibi Domine particeps etiam sum ego omnium illorum, qui tenent te. Sed id non satis est, o anima mea, tuum etiam persoluito pensum. Eia igitur Domine da gnauiter semper tecum vigilem, & fer opem, ne unquam obdormiam; sed si oculi mei somnum quandoque capiant, semper tamen cor meum, mens mea & intellectus tecum vigilent. Amen.

§. 93. *Spiritus quidem promptus est, caro autem infirma. v. 38.*

Dupliciter hoc verbum intelligi potest nempe primo Christum ob spiritus promptitudinem in Apostolis & carnis infirmitatem excusare Apostolos aliquantulum de somnolentia eorum. Alio modo videntem Dominum

minum quam ipse promptus est, qui erat spiritus oris ipsorum Apostolorum, ad illos impellendos parum vel nihil proficeret, & hic semetipsum consolatum esse quas diceret sibi: Feci quod debui & quoad humanam naturam potui, spiritum egi, illi carnem: ille erat promptus, hi infirmi & hoc modo posteriore dictum, hic accipio & Dominum meum Iesum Christum humiliter adoro, ille enim est spiritus, qui viuificat, caro autem mea caro corrupta non prodest quicquam, si ab illo spiritu separetur, mortua est, cadauer est; at carnem Christi non prodesse, infirmam esse illam deificatam, blasphemiam grauissima est, illorum qui dicunt se esse Reformatores, & sunt Deformatores gratiæ Dei & Christi eius.

GRatias tibi ago Domine Iesu, qui me in Ecclesia Catholica constituisti in qua docetur, carnem nostram peccatis subditam, non prodesse quicquam esse infirmam, carnem autem suam esse viuificantem, dantem mundo vitam, excitare à mortuis &c. & esse spiritum oris nostri, quem in sacrosancta Eucharistia accipimus, & intra nos demittimus, vt verum fiat in nobis: qui manducat me & ipse viuet propter me.

§. 94. *Et iterum abiens orauit eundem sermonem dicens. v. 39.*

Quem sermonem? nisi uti antea, vt nempe fieret voluntas Patris: duo enim amores uti dictum est, in Christi corde inter se inuicem pugnabant: amor sensus naturæ, ac vitæ propriæ morti detrectans; & amor charitatis & gloriæ Dei & salutis nostræ morti sponte & auide amplectens: & ideo alter repugnabat alteri, quia in opposita bona & incompatibilia ferebantur: omnia tamen ad doctrinam nostram, non esse malum sentire quæ sunt hominis & affectus humanos pati, pauere & cadere, mortem horrere, irasci &c. modo eos moderamur & rationi atque imprimis Dei voluntati accomodemus: ipsum etiam rogemus vt affectus nostros dirigat &c. vti hic Christus ipse, qui suam fregit voluntatem seu potius velleitatem, & appetitum sensituum, patrisque voluntati subdere trina oratione sategit, & ita vt, velut æger potionem amaram à qua natura humana, non sine reluctance sensus, ratio efficax sibi propinaret, & sumeret, quia cælestis medicus sic præceperat, & salus corporis eius, quod est Ecclesia, postulabat, & hanc ob causam vocat hic passionem suam (Calicem) quod instar amaræ potionis esset, tamen valde salutaris. Itaque si quis graue damnum patitur in bonis animæ, corporis, fortunæ & propterea tristatur & commouetur, vel quod tale perdere timeret, aut cum perdidit alte sentit, non idcirco peccat: dummodo interim adlaboret, vt passionem illam vincat, & conformet rationi ac Dei voluntati: Si quis in virtutum proposito ac progressu sentiat